

Prædiken til 7. søndag efter Trinitatis

Hvor er du, Gud? Har du glemt den verden som du skabte engang? Har du glemt mig? På det seneste har jeg haft svære samtaler med mennesker, der hver på deres måde er hårdt ramt. Af sorg over at have mistet to elskede, der begge er blevet revet væk ved trafikulykker indenfor få år. Ramt af fortvivlelse over et barnebarn på 13, der er indlagt på den lukkede afdeling. Hvad har de tilfælles?

Magtesløsheden. Det ikke at kunne stille noget op. Det at ville gøre alt men ikke at kunne gøre noget. Og så deres spørgsmål. Hvor er du Gud? Har du glemt mig? ” Ikke en spurv falder til jorden uden, at jeres far er med den” Er det ikke Jesus svar på spørgsmålet om, hvor Gud er? En spurv kan falde til jorden. Vi kan blive slået ud af kurs. Livet kan slå fra sig så det gør så ubeskriveligt ondt. Men Jesus siger til os i dag at uanset, hvor Gudsforladte vi kan føle os når sygdom og ulykker og sorger rammer os så findes der

ingen Gudsfri zone i vores liv. Er det os, der spørger: Hvor er Gud? Så er svaret. Gud er lige her. Gud er midt i det, der ikke er til at bære. Gud har ikke glemt dig. Gud glemmer dig aldrig. Som vi kan læse et sted i GT, at Gud selv siger: ”Kan en mor glemme det barn hun fødte? Selvom hun kunne, glemmer jeg ikke dig. Jeg har skrevet dit navn i mine hænder, jeg bekymrer mig om dig, og du er altid i mine tanker. ” Måske spørger vi, hvorfor gør Gud ikke noget? Når Gud nu kan alt, hvorfor sætter han så ikke en stopper for alt det forfærdelige og meningsløse, der sker rundt omkring i vores verden. Hvorfor griber Gud ikke ind? Gud griber altid ind. Med sit nærvær. Gud er også der, hvor vi ikke tror, at han er. Men det, at vi tror på Gud er det en garanti for, at vi ikke kan blive ramt? Det er ikke sådan, at Gud udstyrer os med en særlig guddommelig beskyttelsesdragt mod alt det onde. Det er sådan som den gamle vismand prædikeren skriver som vi hørte lige før, at der for os alle sammen er en

tid til at græde og en tid til at le, en tid til at holde klage en tid til at danse, en tid til at opsøge og en tid til at miste. Det er vores fælles menneskelige livsvilkår. Sådan er det. Det må vi leve med. Så kan vi undre os over, at der er nogen, der bliver hårdt ramt den ene gang efter den anden mens der er andre, der helt går fri. Og så kan vi fundere lidt over, at der er dem, der aldrig beklager sig, når livet bliver umuligt mens der er dem, der klynker og klager over de mindste ligegyldige bagateller. ” Men på jer er selv alle hovedhår talt.” siger Jesus. ”Gud ved alt om jer, selv, hvor mange hår I har på hovedet.” Er det ikke overvældende stort? At Gud altings skaber, ham der står bag det uendelige univers samtidig er så tæt på hver enkelt af os, at han kender os ud og ind? Det kan være svært at rumme den tanke. Men det handler om kærlighed. Jesus forsikrer os om, at Gud elsker os. At han viser omsorg for os. Også og især når livet bliver umuligt. Fik Jesus selv et lidelses og

smertefrit liv? Nej. Han blev udsat for ikke så lidt da han var her. Foragt. Fordømmelse. Afvisning. Had. Vrede. Det måtte han leve med. Og det må hans disciple også. Vi hører i dag et uddrag af den tale som Jesus holder for dem sine disciple inden han sender dem ud for at fortælle om ham. Give hans ord hans livsvisdom videre. ”Hvad jeg siger jer i mørket skal I tale i lyset. Og hvad der hviskes jer i øret skal I prædike fra tagene.” Jesus forbereder sine disciple på, at det ikke bliver nogen let opgave. De vil møde modstand. Folk vil forsøge alt, hvad de kan på at lukke munden på dem. Det vil gå dem som det gik ham. ”Har de kaldt husbonden for Beelzebul hvor meget snarere da ikke hans husfolk.” Hans modstandere beskyldte Jesus for det værste - at det er mørkets kræfter, der virker i ham. At han stod i ledtog med den onde selv. Og det vil de også beskyldte hans disciple for. Men så siger Jesus. Frygt ikke. ”I er mere værd end mange spurve.” I skal ikke være bange

for det, der må komme. For Gud er med jer. Og det stolede de på disciplene. De mødte modstand. De blev udsat for det værste. De blev sat i fængsel. Ja de mistede deres liv. Men ikke et øjeblik gav de slip på deres tro på, at Gud var med dem. Jesus siger også til enhver af os: Frygt ikke. Stol på, at Gud er med dig. Hold fast i din tro. Gud glemmer dig aldrig. Der er ingen Gudfri zone i dit liv. Amen. Ære være faderen og sønnen og Hå som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen